

## ΑΝΘΙΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

### 5

Διάφανο γέλιο ἐχύθησε σὰ φῶς πρωϊνὸ κι' ἀ·λώθη  
κι' ἀναγαλλιάσαν κι' ἔπαιξαν τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μου  
γιὰ μιὰ στιγμή ἀναφτέρισαν οἱ λαγιασμένοι πόθοι  
κι' ὡς ἀπαλὸ μελισσολόι πετοῦνε ὀλογυρίς μου.

Τώρα ἡ σιωπὴ ἀφουγκράζεται, πᾶνον ἀπ' τῆ γῆ σκυμμένη,  
τ' ἀργὸ τὸ ἀλαφροπάτημα τῆς νύχτας ποὺ διαβαίνει,  
καὶ δὲν ταράζει τῆ ὀ ρυθμὸς τοῦ ὠραίου ποδιοῦ σου, ὡς  
[πέφτει  
μὴδ' ὅσο ἓνα ροδόφυλλο στῆς λίμνης τὸν καθρέφτη.

Πᾶμε ἀπ' τὰ δέντρα· κι' ἄς ξεπνᾶει μόν' ὁ ἦχος τῶ φιλιῶ μας,  
τίς πεταλοῦδες στοὺς ἀνθούς, τοὺς σπίνους στὸ κλωνάρι,  
κι' ἂν κάθε δρόμο χάσουμε, φτάνει, ὦ γλυκιὰ, στοὺς δ· ὁ μας  
τὸ μονοπάτι, ποὺ ἀνοίξε στὸ πέλαο τὸ φεγγάρι.

### 6

Στῆ σκοτεινιά, ποὺ ἡ θύμηση μελώνει  
μὲ τ' ἅγιο φῶς σου, ὁ ὕπνος—ὦ! μαράζι—  
φοβισμένος πετάει κι' ἀναφτεριάζει  
καὶ μὲ πλανᾶει τοῦ πόθου σου τὸ ἀφιόνι.  
Θ' ἀνοίξῃ ἡ πόρτα ἀγάλια... Τί ἂν ἡ ζώγῃ  
τοῦ πέλαου μᾶς χωρίζει! Ἀνατριχιάζει  
στὸ χᾶδι τῆς πνοῆς σου κι' ὡς ἀτλάζει  
τὸ θροῦ τοῦ ἄβροῦ ποδιοῦ σου ὁ νοῦς μου ἀνοιώνει.  
Φλογισμένα τὰ μάτια μου—οὔτε δάκρυ  
κόμπος δροσιάς στὴν πύρη τους δὲν εἶναι—  
ψάχνουν καὶ ψάχνουν τῆς νυχτιάς τὰ μάκρη.  
κι' ἀκαρτεράω—ὦ! ἔλα, ἔλα καὶ κλίνε,  
δίχως τὸ χνοῦδι τοῦ ὄνειρου νὰ σείσης,  
μ' ἔν' ἀπαλὸ φιλι νὰ μοῦ τὰ κλείσης



## ✱ ✱ ΣΤΟ ΦΕΓΓΑΡΟΦΩΣ ✱ ✱

Τῆς κυρίας Εὐαγ. Ν. Ραντοπούλου

Λίμνη ἀσημένιαν ἔκανε τὸν κάμπο τὸ φεγγάρι  
καὶ πλέει ὡς νούφαρο ὁ Ναὸς στὴν ὄνειροῦσα γλάρα·  
μὰ ἐνῶ ξεχνιέσαι ἀκκουμπιστὴ στῆς γαρίλλιας τὸ ἀγκωνάρι,  
σοῦ ἀναταράζει ὡς μέλισσα τ' ἄνθος τοῦ νοῦ ἡ λαχτάρα.

Νάδε μπροβάλουν στὸ ὕψωμα, ποὺ ἔχει ἡ μάτιά σου ἀράζει,  
ἀργές, σεμνές, λευκόπεπλες οἱ κληφόρες, κι' ἄζοι,  
μὲ τὴν πεφάνεια τῆς φυλῆς σι' ἀσάλευτά τους μάτια,  
οἱ ἀγαλματοκόκοροι ἔφηβοι πᾶνον σι' ἀδάμαστ' ἄτια!

Τοῦ κάκου· ἀθάνατο νερὸ δὲν εἶναι τὸ φεγγάρι  
μὲ ὕπνο κοιμάται φατεινὸ κι' ἐντὸς σου ἡ ἀρχαία Ἀθήνα·  
Κλείσε τοῦ ὄνειρου τὰ φτερά· κάποια ἀπομένει χάρη  
καὶ στοῦ φτωχοῦ μας περβολιῶν τὰ δροσισμένα κρῖνα

ΚΩΣΤΑΣ ΚΟΝΤΟΣ

## ΤΟ ΑΓΙΟΚΕΡΙ

Ἐσανταλίστηκαν οἱ πιστοὶ γιὰ τὸ ἤλεκτρικὸ φῶς  
στὶς ἐκκλησιές. ἔτριπλοσανταλίστηκαν καὶ οἱ Ἅγιοι  
Ἐπίτροποι—τὴν ἐρπὴ τους νᾶχετε.

Οἱ πιστοὶ δὲν ἔχουν δίκιο· γιὰ τὸ ἤλεκτρισμὸς  
εἶναι τοῦ Θεοῦ καὶ ὄχι τοῦ Διαόλου συνέργεια. Ἐλεῖται  
μὲ τὸ νὰ φωτιστῇ ἡ ἐκκλησία μὲ ἤλεκτρικὸ δὲ θὰ πῆ  
πὼς θὰ μποδιστῇ ὁ φτωχὸς κι' ὁ πονεμένος ν' ἀνάγη  
τὸ κεράκι του γιὰ τὴν ὑγιά τοῦ παιδιοῦ του ἢ γιὰ τὸ  
συχώργιο τῆς μάννας του...

Οἱ Ἐπίτροποι ὁμως ἔχουν καὶ παράγουν δίκιο.  
Τὸ ἤλεκτρικὸ ἔχει ρέγουλα καὶ ἡ ρέγουλα δείχνει τὸ τί  
καῖς καὶ τί χρωστᾷς. Τὸ κερὶ ὁμως ποὺ εἶναι ἀπὸ ξύγγι  
καὶ ρεσίνα καὶ σὺ πλερώνεις ἄγιοκέρι!.. ἀφίνω πὼς  
ἅμα καὶ λιγάκι σ' τὸ ἀνιάζει ἡ κλεισοῦρα γιὰ νὰ ξα-  
ναχυθῇ πάλι καὶ νὰ ξαναπουληθῇ, καὶ νὰ συχωρεθοῦν  
οἱ ἁμαρτίες σου μὲ τὸ ἴδιο κερὶ ποὺ συχωρέθηκαν καὶ  
τοῦ ὄχτροῦ σου οἱ ἁμαρτίες.. Τὸ ξυγγοκέρι λοιπὸν αὐ-  
τὸ ρέγουλα δὲν ἔχει.

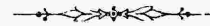
Οἱ μόνοι ποὺ ἔχετε δικαίωμα νὰ παραπονεθῆτε  
εἶσατε σεῖς ὦ καλλιτέχνες!

Ἡ ἐκκλησία μας, γέννημα τοῦ μυστήριου καὶ  
θρέμμα τοῦ πόνου καὶ τῆς σιλαβιάς δὲ θέλει πολὺ  
φῶς. Μέσα στὰ μισοσκοτεινά μόνον τρεμᾶμενο φῶς  
τῆς καντήλας πρέπει του νὰ φωτίξῃ τῆς Παναγιάς τὴ  
γλύκα καὶ τοῦ νέου Θεοῦ τὴν καλωσύνη.

Μέσα στὰ μισοσκοτεινά πρέπει του νὰ λαμποκοπᾷ  
μόνον τὸ γνήσιο καὶ μυροβόλο τῆς μέλισσας κερὶ τὸ  
εὐλογημένο ἄ γ ι ο κ ε ρ ι ποὺ συμβολίζει ὅλη τὴν ἀ-  
ρετή, ὅλη τὴ στοργή, καὶ ὅλη τὴν ἀγάπη τῆς γενιάς  
μας.

Κυτᾶξτε μιὰ Βυζαντινὴ ἀγιογραφία στὸ φῶς τοῦ  
ἡλιου, ἢ στὴ λάμπα τοῦ ἤλεκτρικοῦ, ἢ τοῦ γαζιτοῦ,  
καὶ ὕστερα κυτᾶξτε τὴν μέσα σὲ σκοτεινὸ δωμάτιο  
μὲ μονάχα ἓνα ἀναμένο ἄγιοκέρι καὶ τότε θὰ κατα-  
λάβετε πόση λίπη, καὶ πόση ἀφοσίωση εἶχε τὸ χέρι  
τοῦ καλλιτέχνη, τὴν ὥρα ποὺ ἔκανε τρεῖς φορές τὸ  
Σταυρό του γιὰ νὰ σύρῃ τὴν πρώτη γραμμὴ, καὶ τρεῖς  
μετάννοιες ἀφοῦ ἔσυρε καὶ τὴν τελευταία.

ΟΡΝΙΘΗΣ



— Βγήκανε οἱ «Πρόξες» τοῦ Πάνου Δ. Ταγκόπουλου  
καὶ πουλιοῦνται στὸ Βιβλιοπωλεῖο Γ. Βασιλείου καὶ Σιας 1  
δραχμῆ. Αὔριο κυκλοφορεῖ καὶ τὸ βιβλίο τοῦ Λέοντα Κου-  
Κούλα «Τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου». Πουλιέται στὸ ἴδιο  
βιβλιοπωλεῖο 2 δραχμῆς,

— Παίχτηκε στὸ Θέατρο Κυβέλης ἡ «Ἀνατολή» τοῦ κ.  
Μήτσα Κουρτζῆ καὶ ἄρεσε πολὺ, ὄχι τόσο γιὰ τὴ σκηνηκί-  
της τέχνη, ὅσο γιὰ τὴν κεντρικὴ ἰδέα της. Ὁ κ. Κουρτζῆς  
στὴν «Ἀνατολή» του σατ· ρίξει τσουχτερά τοὺς φραγκολε-  
βαντίνους καὶ δείχνει πόσο ταπεινά καὶ κομικὰ ὄντα εἶναι.  
Ἐλπίζουμε ἡ «Ἀνατολή» νὰ ξαναπαίχῃ, γιὰ τὸ ἀξίζει.